

Illegale import

Bezoekers van Melbourne Park bekijken een affiche van Novak Djokovic, nummer één van de wereld. De extra publiciteit door de hetze komt de Australian Open niet slecht uit. © AP

Novak Djokovic moet bij ons in de pintjesliga komen voetballen. Ze zouden er vast wat op vinden om hem ongevaccineerd en/of besmet op het veld te krijgen. Precies zoals ze in hun onmetelijke wijsheid deze week oordeelden dat voetballers die een boosterprik hebben gekregen niet meer hoeven getest te worden. Zij kunnen dus gewoon besmet hun *matchke* spelen en ongehinderd anderen besmetten. Waarlijk geen enkele kans laten de onverlaten van het voetbal liggen om zichzelf bij de federale regering en de publieke opinie onmogelijk te maken.

Novak Djokovic, daar begon dit stukje mee. Wat een soap, wat een vaudeville, wat een anti-reclame. Of zou het kunnen dat dit hele vervolgverhaal de Australian Open goed uitkwam, dat ze die extra publiciteit konden gebruiken? Het is niet van vandaag, de afkalving van het tenniscircuit en het gebrek aan interesse van de rest van de wereld voor het eerste grote grand-slamtoernooi van het jaar.

Dat gewetensklaag van de nieuwe generatie tennisers (m/v) over te warm, te vochtig, te droog, té in welke vorm of verschijning dan ook, het is al een tijdje aan de gang. Waar is de tijd dat spelers en speelsters zich begin januari fris en herboren aandienen, de ene met een kilo te veel, de andere prima in vorm, en vervolgens gewoon veertien dagen balletjes tikten zodat er dat laatste weekend een winnares bij de vrouwen en een winnaar bij de mannen uit de bus kwam?

Waar is de tijd dat we voor de Australian Open langer opbleven of vroeger opstonden?

Hoe simpel was tennis toen niet? Zo simpel als een covidprotocol vandaag kan zijn. Besmet? Niet spelen. Besmet geweest? Doet niks ter zake. Gevaccineerd? Wel spelen. Niet gevaccineerd? Opzouten. We hebben het tenslotte over Australië, waar ze heel streng zijn op alles en iedereen die bij hen naar binnen wil. Wie ooit in Australië is geland en moest wachten op de bagage zal ze hebben gezien, de beamtten in uniform met een schattige beagle aan de leiband.

Dat beest komt dan aan je bagage en daarna aan je been snuffelen, en dat is niet altijd even plezierig. Ik herinner me mijn eerste vlucht down-under. Dat was met Alitalia op oudejaarsavond. In Rome kreeg ik op mijn rij het gezelschap van zes Kroatische besjes die hun gemi-

greerde kinderen gingen opzoeken. De hele godsammese weg, inclusief tussenstop in Bangkok, kwetterden ze tegen elkaar. Elf uur en nog eens tien uur vliegen en geen oog deden ze dicht, en ik ook niet. Als het vervolgens in Melbourne een beetje duurt voordat die bagage komt, en het slaaptkort zet zich door, en zo'n beagle komt aan je been snuffelen, onderdruk dan maar eens de gehele natuurlijke reflex om dat beest een zet te geven.

Dat duurt tot je ziet wat er aan de andere kant van de leiband hangt: een uniform, strepen op de mouwen. Dan vraag je quasi-verwonderd: "Is dit een drugshond?" "Ook," is het antwoord dat je krijgt, "maar ze - *it's a she* - haalt er evengoed de illegaal geïmporteerde voedingswaren uit."

Illegale import, dat is Novak Djokovic, althans op het moment dat dit stukje wordt ingeblikt, gisterenochtend. Het verdict is inmiddels voor de tweede keer gevallen: zijn visum wordt geweigerd. Deze keer door de minister van Immigratie die in deze materie beschikt over *god-like powers*, zoals dat in Australië zo mooi heet. Dat is dan de ene god tegen de andere. Nadat Australië 1-0 had gescoord, stond het heel even 1-2 voor de god uit Servië. In geen tijd is het 3-2 geworden voor die uit Australië. 6-0 kan ook nog. 0-6 wordt lastig.

Djokovic heeft nu een tweede - ook zo'n mooi angelsaksisch begrip - *hail mary court case* nodig om toch op het eilandcontinent te kunnen blijven. De toevoeging *hail mary* in het Engels wijst op wanhoopspoging. Fans van Djokovic konden

hun geluk niet op toen hij een eerste keer door de rechter werd bevrijd uit zijn opsluiting in het quarantainehotel. Wat toen niet helemaal doordrong, was dat de rechter zich nooit uitsprak uit over het visum, wel over de gevolgde procedure.

De zaak-Djokovic is eenvoudig. Wellicht had hij zonder liegen zijn visum kunnen behouden, maar in deze zaak heeft hij getoond wie hij denkt te zijn: een tennisdgod boven alle wetten verheven. "Wat had mijnheer Djokovic meer kunnen doen?" Dat pleitte zijn advocaat in eerste instantie met succes. Veel meer. In quarantaine gaan bijvoorbeeld en niet naar Marbella vliegen. En ook geen journalisten zien. (Stel je het omgekeerde voor, een journalist die bewust besmet naar een interview gaat.) En zijn papieren juist invullen. Of zich laten vaccineren. En ten slotte: niet liegen.

Djokovic heeft getoond wie hij denkt te zijn: een tennisdgod boven alle wetten verheven